

EEN KIND IN DE KOU – Roman – Roland Derveaux

SINGEL | UITGEVERIJEN

Afdeling Brave New Books – Print on Demand

©2018 Roland Derveaux

ISBN: 9789402171617

van Roland Derveaux verschenen
bij Brave New Books eveneens:

De Barst in De Beitel

Storm over De Beitel

Leve De Beitel

De Knopendoos

Niets uit deze publicatie mag gekopieerd, verveelvoudigd,
doorgestuurd of gebruikt worden zonder voorafgaande en
schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor dit boek werd alleen papier gebruikt dat niet bijdraagt tot
de ontbossing van het regenwoud.

www.singeluitgeverijen.nl > Brave New Books

www.bravenewbooks.nl/rolandderveaux
<https://www.facebook.com/plezierschrijver>

Een Kind In De Kou

Grillig Is Het Lot

Roman

Roland Derveaux

Deel I

1

Op mijn vijftiende, we waren toen al in het midden van de jaren zestig, gooide ik mijn hele muzikale opvoeding - of wat daarvoor kon doorgaan - overboord. En meteen ook al de rest. Ik koos resoluut voor The Rolling Stones. Ik had genoeg van de melige country music en ook de 'brave' rock-'n-roll van Elvis Presley, Cliff Richard en een resem andere teenage idols, moest eraan geloven. De naald van de nationale en de regionale radiozenders schoof ik opzij en draaide de knop naar Radio Caroline. Deze piraat veroverde prompt mijn hart, tot grote verontwaardiging van mijn ouders, die Will Ferdy en Bobbejaan Schoepen verkozen boven "het gehuil en het gejank" dat de huiskamer teisterde. Stel je voor! Ze verfoeiden de doorleefde elektriciteit van Mick Jagger. Maar de helden van mijn ouders waren bijlange niet de mijne. "I can get no - satisfaction", dat werd mijn levensmotto. De rest van de tekst interesseerde mij geen bal. Mijn kennis van het Engels was nog niet genoeg ontwikkeld. Maar ook van "Kom van dat dak af", slaagde ik er nauwelijks in om het refrein mee te zingen. Geen woorden, maar vooral de opwindende ritmes, de rauwe klanken of de meeslepende melodieën bleven nazinderen. Het aanbod was groot genoeg. Meer moest dat niet zijn.

Mijn lieve, brave, goede grootmoeder, die een leven lang gewroet heeft als een ezelin, die nooit een vlieg kwaad heeft gedaan, dozen kaarsen aangestoken heeft en paternosters versleten, heb ik zien aftakelen, week na week, want ieder weekend moest ik mee op bezoek. Nog niet zolang geleden is ze gecrepeerd. Mijn neven en mijn oudste broer hebben in de laatste weken bij haar gewaakt, in een beurtrol. Zij waren erg zwijgzaam, net als de nonkels en de tantes, als er jongere kinderen bij waren. Slechts af en toe viel er een puzzelstukje binnen mijn

bereik. Wat ik eruit kon opmaken was griezellig, gruwelijk. Iets met de ingewanden. Ik haatte buikpijn en kende de algemeenheden van het spijsverteringsstelsel. Ik kon me voorstellen dat, als daar iets kapot was, het lijden niet te harden was. En nu is ze dood.

Mijn speelse kinderjaren werden me door het systeem ontnomen. Gestolen. Al moet ik hier direct aan toevoegen dat dit maar geldt voor een deel van mijn kinderwezen, namelijk het lichamelijke, het zinnelijke. Het is genoeg geweest, nu. Foert godsdienstige geboden, foert kerkelijke verboden. Genoeg hebben ze me onthouden. Ik wil leven. Dat ik dan blootgesteld zou zijn aan de vele onoverkomelijke gevaren die deze wereld ons te bieden heeft, tot daar nog aan toe. Maar niet in de naam van een of andere geheimzinnige godheid, die argeloze stervelingen kastijdt en straft met stinkende ziekten. En dat terwijl brutale misdadigers, dieven en moordenaars, verkrachters en geweldenaars ongestoord hun gang konden gaan of snel weer vrijkwamen.

Hier klopte iets niet! FOERT! FOERT! FOERT! Druppelsgewijs drong het tot me door dat ik sinds mijn doopsel, een verkeerde weg werd opgestuurd. Sinterklaas. De klokken van Rome. Waarom zeiden ze niet gewoon dat kinderen op die dagen lekers, speelgoed en geschenken kregen? Ook al was dat in verhouding met het gewicht van de spaarpot van de ouders. Hier kousen, daar schoenen; ik suikerbolletjes, mijn buur chocolade-eieren. Zodra ik enig benul van het leven had, was de dreiging met de hel, de rode draad die me in het gareel deed lopen. Mensen die me ontzettend lief waren, zoals mijn mémé, heb ik zien sidderen van doodsangst, omdat ze bang waren om in het vagevuur - of, God bewaar me, in de hel - terecht te komen. Want alleen de heiligen kwamen rechtstreeks in de hemel. En om aan het vagevuur te ontsnappen, moest er hier, op aarde, zonder morren geleden worden. Om de zonden uit te wissen. Zo wilde het God, die zelf zijn Zoon naar de aarde gestuurd had om het voorbeeld te geven. Over het lijden werd niet gekibbeld. Als God vond dat lijden gerechtvaardigd was, dan moest dat klakkeloos aanvaard worden. Ook - zelfs - als het lijdend voorwerp de

onschuld zelve was. Voorbeelden van pijn en smart moesten er zijn, om de mens eraan te herinneren, dat niemand anders dan God, de touwtjes strak in handen hield en dat daarmee maar beter rekening werd gehouden.

Toen ik tien was stierf een nicht van mij - niet eens twintig - na een langdurige en pijnlijke ziekte, maar dat hoorde ik pas later. Daar werd niet over gesproken - hoogstens was er wat gefluister - en er werd zeker niet over gemord. Om niet op te vallen, om de aandacht van God niet te trekken en om op die manier buiten schot te blijven voor zijn toorn. De pastoor sprak over aanvaarding. God was aan niemand uitleg verschuldigd.

Dat was de eerste keer dat bij mij de twijfel toesloeg. Was dat de alom bewierookte goedheid van de Vader? Waarom werden onschuldigen uitverkoren(!) om vervroegd naar boven geroepen te worden om God daar te dienen? Waarom moest dat voorafgegaan worden door ondraaglijk lijden?

Vroeger had ik er niet zo op gelet, maar nu stelde ik vast dat ziekte of ongeval schering en inslag waren. Niet altijd werd het lichaam getroffen. Soms vloog de woning in brand. Of was het gewoon armoede. Honger. Gebrek. De bliksem. Gelukkig gebeurde dat altijd op veilige afstand van mijn bed. Dat het noodlot ook meerdere keren kon toeslaan in mijn directe omgeving, had ik zelfs nog nooit in overweging genomen.

Alle dieren die harmonisch samenleven, zouden vanaf nu mijn voorbeeld zijn. Ik hield zelf van aaien en geaaid worden, zonder schuldgevoel, zonder zondebesef. En ik zou de wettelijke voorschriften van de maatschappij volgen. Daar was toch niets mis mee? Maar tot het zover was, was ik nog steeds een gekooide vogel. Ik zat te broeden op mogelijkheden om te ontsnappen uit de omknelling van eeuwen religieuze dictatuur.

Weet u wat het betekent om bedeesd te zijn? En met 'bedeesd' bedoel ik echt dat je dichtklapt, dat je hersenactiviteit blokkeert. Als kind hebben ze je ingedeeld bij de jongens. Of bij de meisjes, want ik vermoedde dat in hun scholen hetzelfde regime gehanteerd werd. Opgelegd door de godsdienst en de traditie. In de wieg hadden ze je al beet, de vertegenwoordigers van een der meest overheersende organisaties van de wereld. Hun greep

zou je hele jeugd vergallen. Alles aan je lichaam was zondig. Je verlangens waren slecht. Omgang met het andere geslacht was verderfelijk.

Als mens behoorde je tot de enige levensvorm op aarde, waar het genot van de voortplanting zondig was. Het leek de drooglegging wel. Bij alle andere soorten heerste er een instinct of op zijn minst een soort systeem, een onweerstaanbare aantrekkingskracht om te copuleren. Bij sommige levende wezens was dat seizoensgebonden. Bij de mens permanent aanwezig. Dus stond er iemand op om dat te beteugelen en het genot af te schaffen, soms met drastische middelen. Wie? Met welke autoriteit? Heeft ooit iemand zich daar vragen bij gesteld?

Ik verwijt mijn ouders niets, noch de andere gelovigen, die geborgenheid, troost en hoop vinden in hun religie. Maar ik laat me niet dwingen. De priesters? Voor hen lijkt hun taak de normaalste zaak van de wereld, want ze steunt op de overlevering. En op de Schrift. Ze zijn een pion in het ingewikkelde spel van een dictatuur, dat in de loop der eeuwen voortdurend door mensen geperfectioneerd werd. Alle mogelijke middelen van intimidatie waren goed om het resultaat te bereiken dat hun mannenorganisatie beoogde. In ruil voor mysterieuze beloften moesten de leden zich houden aan de voorschriften, want die kwamen rechtstreeks van het opperhoofd, de unieke godheid die in de hemel verbleef en daar een plaatsje reserveerde voor sneeuwwitte zielen. Het lichaam werd zondig verklaard en zou na gebruik terugkeren tot stof en as. Maar zolang het leefde, zou het onzedige lijf de ziel besmetten en besmeuren. Ieder zwak moment, elk verlangen, was goed voor een zwarte vlek. Slechts ten koste van onnoemelijk en langdurig lijden in het vagevuur kon - in sommige gevallen - een zondige ziel heropgevist worden. Wisten wij veel, dat het binnen de hiërarchie van de geloofsleer ook aan alle kanten rammelde en dat de zogenaamde onfeilbaarheid van de oversten ook niet altijd sluitende garanties bood. Wie twijfel zaaide werd in de ban geslagen. Als machtsmisbruik kon dat tellen!

De tijden veranderden. Muren werden gesloopt. Membranen doorgeprikt. De oude garde werd vervangen. Een nieuwe wind

verspreidde een mentaliteitswijziging. Mensen werden mondiger en durfden vragen stellen over algemeen aanvaarde gewoonten. Iedere nieuwe generatie was knapper dan de vorige. De menselijke geest bevrijdde zich.

De humaniora werkte ik af, puur op aangeboren vaardigheden. Ik deed mensenkennis op. We verschilden nogal. Er was een grote middenklasse. Daarboven stonden de industriëlen. Zij stonden een trapje hoger. Met een andere mentaliteit. Een superieur gedrag. Pronkzuchtig. Altijd naar de laatste mode gekleed. Ze reden op glanzende fietsen en beschikten over technische snufjes die op het platteland zelfs nog niet bekend waren. Op hun zestiende kregen ze een bromfiets.

Ik kwam uit een arbeidersbuurt. Dikwijls was ik getuige geweest van geanimeerde gesprekken over de sociale ongelijkheid en onrechtmatig verworven rijkdom. Nu stond ik er middenin. Vaste plannen voor een toekomstig beroep had ik nog niet. En toch zou het standenverschil, waar ik nu mee geconfronteerd werd, later een grote rol spelen in mijn loopbaan. Ik was in zekere zin "geconditioneerd". Ervaringen uit de tienertijd, hoe voorbijgaand van aard ze ook mogen blijken, laten taaie zaadjes achter, die pas jaren later wortel schieten. Meer nog, mijn ondergang lag al bij voorbaat vast. In de chique plantenwereld zou ik als onkruid gemeden worden.

Na een haast puriteinse opvoeding, die me dus quasi verlamd had, kapte ik ermee. Al was dat niet zo eenvoudig als ik dacht. Het kon wel eens botsen met vastgeroeste gewoonten. Het werd eerder een langdurig proces van losweken.

Ik koos definitief voor een leven als neutrale burger. Althans, dat dacht ik. "Make love, not war" of "No more war" waren het nieuwe credo van de protestgeneratie. Tegen de Koude Oorlog, tegen de aanslepende oorlog in Vietnam, tegen de oorlog in het algemeen en tegen de 'bom', de gehate en gevreesde atoombom. Ik werd meteen uitgedaagd om standpunten in te nemen. Ik werd een deel van de informatiestroom, die - zoals ik spoedig zou ervaren - alleen maar intenser zou worden.

Daarna ging het snel. Het werd, niettegenstaande alles wat voorafging, de tijd van mijn leven. Wit en grijs verdwenen uit

het straatbeeld en werden vervangen door de kleur van bloemen. 'Flower Power' werd de nieuwe ideologie, waardoor ik me met plezier liet meeslepen. Ik droeg jeans in plaats van velours. Die uiterlijke kenmerken waren vooral uitingen van een veranderde mentaliteit, die meer plaats liet voor vreugde en genot. Het was een bevrijding uit een eeuwenlange omknelling. Eeuwenlang. Nu ja, zo lang duurt opgroeien toch? Van niets mocht, tot alles mag. En toch, ik kan het u verzekeren, het was een onnatuurlijke overgang. Wel een evolutie met de rem op. De grote klap zat hem in de verhoudingen tussen de geslachten, die begon met jezelf. Stap voor stap knaagde ik verder aan de kwelling van het zondebesef, tot ik me eindelijk voldoende vrij voelde en de meisjes durfde aan te kijken met open vizier.

Het was ook zo verleidelijk! Met de stof die vroeger nodig was voor één kleed, maakten ze er nu twee. Vooral in de hete zomers was dat een festijn. En dat was niet het enige. De kledij werd ook een stuk kleuriger, fleuriger en luchtiger, kleedjes en rokjes zwaaiden, de okselopeningen werden ruimer, rokken kregen een split, de stof werd doorzichtiger, het weefsel netvormig. De trend zette zich door naar mini. Badpakken werden omgetoverd tot bikini's en lieten zoveel mogelijk huid zien. Zelfs het bovenstukje ging snel uit om de huid gelijkmatig te laten bruinen in de zon. Moet ik hier nog aan toevoegen dat ik met een onblusbaar verlangen de poort naar de beloftevolle toekomst opengooide en met de buik vol vlinders het geurige paradijs tegemoet snelde.

Hadden we toen nog winters die winters waren, dat gold ook voor de zomers. De lange nachten waren ideaal om aan de komende zomer te denken en liefjes aan te trekken. Ik was nooit meer zonder lief. Ik bezocht de populaire danscafés, op vrijdag- en zaterdagavond. Als ik dan een groepje meisjes zag staan tateren ging ik ze, groetend en knipogend, bijna voorbij, keerde op mijn passen terug en zei iets losjes in de aard van 'Kijk eens hier wat een mooi en vrolijk gezelschap.' Gegiechel was het gevolg. En een uitzondering als er niet eentje was dat er een kwinkslag tegen gooide: 'Als die mooie jongen trakteert, mag hij erbij komen.' Buiten mocht het dan vriezen dat de stenen kraakten, hier was het ijs gebroken en kon ik beginnen met aftasten wie van

de drie of vier het best haar verleidingskunsten demonstreerde. Bij de volgende slow stapten we op de dansvloer om er alleen nog vandaan te komen om iets te drinken. Naast de Beatles en de Rolling Stones dweepten we nu met Engelbert Humperdinck, Creedence Clearwater Revival, Tom Jones, Simon & Garfunkel en vele andere. Maar ook veel eendagsvliegen, Barry Ryan, Mungo Jerry en ook groepen van hier verschenen op de popscène: Shocking Blue, Earth and Fire, George Baker Selection, Pebbles, Wallace Collection enz. Voordat de eerste kennismakingsavond op zijn einde liep, hadden we al enkele kussen uitgewisseld en kende ik al de contouren van het lijfje dat ik voor me had. Ik verloor geen tijd met al te preutse en terughoudende vrome wichten. Er waren er genoeg die graag pronkten met wat ze hadden. En toch zijn er, buiten mijn moeder, slechts twee vrouwen geweest die mijn leven ingrijpend veranderd hebben: een fee en een feeks. De rest heb ik aan mezelf te danken.

Op een dag kruiste een meisje mijn pad, dat mijn hele systeem van gevoelens van boven tot onder in vuur en vlam zette. Ik was betoverd. Haar donkerbruine ogen onder de lijnrecht gesneden froufrou, verraadden enigmata die me nieuwsgierig maakten. De geringde oren piepten af en toe van onder het glanzende haar. Een rechte fijne neus tussen de kuiltjes in haar wangen, onberispelijke tanden achter de volle lachende lippen en een gladde kin maakten het ovale gezicht compleet. Vanaf dat ogenblik zou ik zoveel mogelijk proberen om haar weg te kruisen. Zogezegd toevallig dook ik op in haar gezichtsveld: langs de weg, in een winkel, overal. In een bushokje sloeg Cupido toe. "Hello, I love you, won't you tell me your name". Het was een nummer van The Doors, dat nog maar pas in de top tien stond. Ik dacht dat ik het binnensmonds gezongen had. "Lieve," zei ze, "en jij?" "Raf." Ik was plots zo bedremmeld dat mijn tong dubbel sloeg en ik geen woord meer kon uitbrengen. Ik werd gered door de bus. Ik reed weg en zij stond er nog. Ik kon mezelf wel voor de kop slaan.

Korte tijd later is alles toch nog goed gekomen. Mijn bedeesdheid had ik niet helemaal overwonnen, maar ik kon toch al vijf

woorden achter elkaar uitkramen zonder erover te struikelen. Ze vond het blijkbaar leuk. Zodra ik wist en voelde dat ik ook bij haar verlangens opriep, zette ik bij iedere ontmoeting een stapje verder. We gingen niet uit elkaar zonder een volgend afspraakje vast te leggen. Wij zonderden ons af. In een duister hoekje verkenden we onze buitenkanten. Ik stelde vast dat de toegang al na enkele weken enigszins gemakkelijker gemaakt werd: de strakke jeans bleef in de kast en werd vervangen door een kleedje of een rok, de hooggesloten trui door een topje. We doken in een hoekje en gingen op ontdekking. Ik liet het initiatief over aan mijn liefje, dan wist ik dat ik niets verkeerd deed als ik inhaakte op haar begeerte. Ik beheerste me - nog steeds enigszins gehinderd door mijn betugelende opvoeding - en stelde met onderdrukking van mijn hevige verlangens, diepere contacten uit.

In de lente nodigde de zon ons al af en toe uit om een weekendje aan de kust door te brengen. 's Morgens haalde ik haar dan op. De manier waarop ze op me toeliep, opende al perspectieven. Nu nog zou ik een snelle schets kunnen maken van de heen en weer wiegende uitwaaierende zwaairok, het witte topje met de spaghettilintjes, de wiegende borstjes met de kleine tepeltjes die als knikkertjes door de stof drukten, de dansende broodbruine haren over de blote schouders. Onderweg waren we elkaar al goed aan het ophitsen. Ik droeg een witte tennishort. Ze boog naar me toe en kriebelde aan mijn dijen. Ik ving een glimp van haar rondingen op. Ik legde een hand op haar knie om haar tot rust te brengen. Ze genoot.

'Remmen!' riep Lieve plots.

'Wat is er dan?'

'Zie je dat niet, daar.'

Ik zag dat er - honderd meter verder - een grote vogel midden op de rijbaan zat. Ik vertraagde. Zelfs toen we al dicht genoeg genaderd waren, maakte het roofdier niet meteen aanstalten om op te vliegen. Pas toen we er met onze neus op zaten, verhief de breedgevleugelde vogel zich met zijn prooi - een aangereden merelwifje - en zeilde voorbij op centimeters boven mijn voorruit.

'Wow,' juichte ik, 'dat was een sperwer. Zo heb ik er nog niet zo

lang geleden een gezien in een dierenpark. Goed dat jij zo alert was, Lieve!

‘Voor dieren moet je remmen, basta.’

En we schoten in de lach.

Meer dan een gastenkamer aan de rand van de badplaats hadden we niet nodig. We konden de deur niet snel genoeg achter ons dichtslaan. We kusten en streelden. Mijn vingertoppen verkenden iedere centimeter van haar bekoorlijke attributen. Dronken van opwinding en overhaast rolden we in het stuitende bed als in een schuit op schuimkoppen.

Gewapend met handdoeken, een voorraad sigaretten en enkele flesjes trokken we naar het strand, lieten alles samen met onze bovenkledij achter bij de waterlijn. Ik zag Lieve de zee induiken. Ze droeg nu een piepkleine witte bikini met blauwe motiefjes. Geschrokken van het veel te koude water veerde ze recht en keerde om. Weer een beeld dat op mijn netvlies is getekend: het speelse jonge meisje met de knappe taille van een jonge hinde. Ik ving haar op en droeg haar het strand weer op, wikkelde haar in een handdoek en wreef haar kippenvel droog. We genoten enkele uren van de stralende zon en brachten de overbodige spullen naar de kamer. We trokken onze kleverige kleren uit, doken weer tussen de lakens en vrijden tot we uitgeput tegen elkaar aan gingen liggen. We stapten samen de douche in en spoelden elkaar om beurten af. Lieve stak zich helemaal in het geel: hotpants, topje met ronde halsuitsnijding en korte mouwen, schoenen met hoge hakken. Haar haren had ze opgemaakt in een wapperende paardenstaart, zodat de blanke hals haar perfecte maten en vormen bevestigde. We gingen wandelen op de dijk in de richting van het nabije stadje, aten en dronken iets en gingen op in de toenemende drukte. We hadden alleen oog voor elkaar, de rest was mist. Daarna trokken we de duinen in en zochten daar een verlaten plekje op. Lieve trok haar topje uit en bereidde zich voor om topless te zonnen. Ik hielp haar met het insmeren en beroerde dievelings haar tepels. Ze proestte het uit. Het waren heerlijke dagen. En de hete zomer moest nog komen.

Onze toekomst zag er veelbelovend uit. Ons broodje was gebakken. Op beroepsvlak slaagde ik voor iedere promotieproef. Ik was binnen. Ook Lieve had een job. Dit was de tijd om de vleugels uit te slaan. Niets kon ons geluk nog in de weg staan.

Niets? Geen lucht is zo blauw of er zit een wolkje aan. Natuurlijk hadden we elkaar al veel over onszelf verteld. Lieve had een zus. Van dezelfde leeftijd dan nog, want ze vormden een twee-eiige tweeling. Lies was haar naam. Vlijtig Liesje was zwanger. Onbevlekt ontvangen. Tot haar vriend opdook en ze samen gingen wonen in Rattebeke. Stan was zijn naam. Stan van Dauwe. Mijn toekomstige schoonvader noemde hem Jozef, van Nazareth. Toen ik de naam hoorde, ging er me een licht op. Ik kreeg er rillingen van. Toen ik nog koerste - slechts één seizoen - deed er, afhankelijk van de gemeente waar de wedstrijd plaatsvond, af en toe een renner mee met dezelfde naam. Stan van Dauwe-niet-ver-van-Lauwe, zo was hij bekend in het peloton. Ik had er geen goede herinneringen aan. Het was een lompe, onge-manierde vlegel. Je kon beter niet in zijn buurt komen, want de kans dat hij je van de weg reed, was niet denkbeeldig. Bewust of onbewust? Ik denk eerder het eerste. Ik stond niet te springen om hem weer dagelijks in mijn nabijheid te moeten dulden. Maar dat waren zorgen voor later.

Ik ging op zoek naar een geschikte woning en had, net als met alles, onmiddellijk succes. Net waar ik van droomde. Een laag huis in redelijk goede staat, met bijgebouwen en met een kleine, met hagen omzoomde tuin. Enkele fruitbomen. Een minuscuul vijvertje. Ruim genoeg om een vijftal personen comfortabel te herbergen, weliswaar na een grondige opknapbeurt, enige renovatie en modernisering. Gelegen langs een smalle buurtweg, halfweg netjes opgedeeld in de Weg naar Oost en de Weg naar West, tussen de twee dorpskernen van Ooihove in, in een groene omgeving. Niet ver van café "De Meesbloeme". Ik stond even stil bij die naam. Er was iets opmerkelijks aan, maar ik wist niet direct wat en ik dacht er verder niet aan. De vensters vooraan gaven uitzicht op een schitterend panorama. In de vallei maakte de Leie een sierlijke bocht, omzoomd met aanpalende, glooiende weiden. Volgens de seizoenen graasden er paarden,

koeien of schapen of waren de knechten van de even verderop gelegen roterij bezig met het openspreiden van de bundels vlas om er kapelletjes van te maken, netjes op rijen om te drogen. Rustiger levende taferelen bestonden er niet.

Lieve was in de wolken, net als ik. De koop was snel gesloten. We gingen winkelen en kochten de spullen die ontbraken aan het interieur. Alles gebeurde als in een droom. Na iedere klus omhelsden we elkaar uitgebreid. We verplaatsten ons al zwevend, als gedragen door een frisse bries. Lichtvoetig bewogen we ons over bebloemde paden die allen leidden naar één bestemming: ons eigen nest. We konden er intrekken net voor onze vakantie begon, dankzij de hulp van mijn beide broers, in de weekends. Broer Twee, Bernard en zijn vrouw Bea, beiden actief in het onderwijs, offerden zelfs drie weken zomervakantie op.

‘Dan rest er ons nog genoeg,’ was zijn commentaar, toen ik hen daarvoor bedankte.

Samen met Yvan, de oudste, en net als zijn vrouw Nicole, bankbediende, vormden we tijdelijk een kleine familiale onderneming. Mijn broers gedroegen zich - alhoewel hun beroep dat niet liet vermoeden - als volleerde aannemers van bouwwerken. Maar wie was ik om hierover te kunnen oordelen: zij hadden de pijn en de last van het bouwen van een woning zelf nog maar kort achter de rug. Dat merkte ik ook aan de manier waarop ze om het uur een rustpauze inlasten: sigaretje roken, pintje drinken. Soms trokken we naar “De Meesbloeme”. De eerste keer was hen ook de naam opgevallen. Bernard wist er de oorsprong van uit te leggen. Het was niet foutief en had niets met de vogel te maken, maar met de vertaling van het woord ‘weide’ in het plaatselijk dialect. ‘Meers’. ‘De Meersbloem’ dus. Uitgesproken zonder ‘r’ als ‘mèès’ zoals in het Frans ‘aide’ of ‘aimer’. Tegenwoordig zou dit café dus “De Weidebloem” heten.

Ook Lieve en mijn schoonzusters Nicole, Beatrice en Lies - ja, hoor, ook kersvers moedertje Lies stond erop om haar steentje bij te dragen, of liever, weg te dragen - lieten zich niet onbetuigd. Zij stonden in voor orde en netheid, want waar wij voorbij gekomen waren, bleef meestal puin achter van de kap- en graafwerken. Met Lieve waren ze voortdurend in de weer met stofzuiger, em-

mer en dweil, zodat we iedere keer in een propere omgeving konden voortwerken.

En dan... Twee weken, alleen voor ons.

Lieve wist me iedere dag weer te verrassen. Ze fladderde rond als een vlinder naar de bloem, zo spontaan, zo natuurlijk. Ze had haar garderobe uitgebreid met zomerse niemendalletjes die haar fijne figuur nog aantrekkelijker maakten. Zoals ze rondhuppelde, deed ze me denken aan de meesjes die kwiek als altijd, van struik naar boom, en van boom naar nestkast schoten in een snelle golvende vlucht. Ze zong de deuntjes van de radio mee. Soms daagde ze me uit in roekeloze spelletjes. Ze danste in het rond, maakte pirouettes in het gras, zodat haar rokje opwipte, liet zich rollen over het kortgeknipte perk of speelde verstoppertje achter een boomstam. Bij iedere beweging stonden haar borstjes op het punt om door de openingen in haar topjes of bloesjes te piepen. Soms droeg ze een van die wijd uitstaande gladde korte broekjes. Ik kon mijn ogen niet van haar afhouden. Ze liep op me af, zo onstuimig sprong ze op mijn heupen dat ik bijna het evenwicht verloor, en we rollebalden over het gazon, hijgend en happend naar onze lippen, en tastend naar gevoelige plekken.

Ik hoopte dat hier nooit een einde aan zou komen. Dit was meer dan een aards paradijs, het was de hemel zelf. De fantasie en de levenslust van Lieve schenen onuitputtelijk te zijn. Altijd was ze zo opgeruimd, gutig en monter dat het aanstekelijk op me werkte. De karweitjes deden we met plezier. Ze was een beetje ondeugend en schalks, maar altijd uitgelaten en speels. Wat kon ik nog meer verlangen?

Zo verliep die eerste zomervakantie. Twee weken, ze vlogen voorbij. Die eerste werkdag. We stonden er wat beteuterd bij toen we die morgen afscheid namen. Het gevoel dat we door onze taken gescheiden werden stemde ons droevig, maar we pepen elkaar op met het vooruitzicht op de fijne avonden en vooral de weekends. Lieve was verkoopster in een kledingzaak in Ennestad. In die tijd had ik nog routineus kantoorwerk op de regionale belastingdienst en ik kon het me veroorloven om af en toe wat te dromen en te fantaseren. Tegen dat ik thuiskwam

was mijn schat er al, volledig in de juiste stemming. We zoenden en kusten, grepen elkaar op alle plaatsen vast, als verliefden die weken in afzondering geleefd hadden. Hartstochtelijk stilden we onze liefdesghonger tot we uitgeput gingen liggen uitblazen.

Alles deed mijn lieve Lieve om mij te behagen. En handig was ze ook. Ze kon organiseren. De weinige tijd die ze had, wist ze optimaal te gebruiken. Ik wilde haar bijspringen, helpen waar mogelijk. Maar als ze me met een stof- of vaatdoek bezig zag, nam ze die uit mijn handen. Misschien dacht ze 'Ik doe het liever zelf, kluns' maar dat zei ze er niet bij.

Met moeite maakte ik me los van die kleine meid! Ik bleef maar rond haar rokken draaien. Ik had opgeschreven wat er allemaal aan de woning ontbrak om ze op te waarderen naar de normen die toen gangbaar waren. Wat de aankleding van het interieur, het behang, de gordijnen en de kleur van de verf betrof liet ik de keuze aan Lieve. Voor het binnenschrijnwerk deden we - na enig gearzel van mijn kant - een beroep op Stan, de man van Lies, haar jongere zus. Ik wilde Lieve het voordeel van de twijfel laten. Ik moet bekennen dat dit niet mijn keuze was. Ik kende Stan dus al van vroeger, toen we beiden nog bij de juniorees koersten. Het ging er daar te ruw aan toe en ik ben er dan ook mee gestopt. Ik vond het toen al een arrogante zak, een uiterst verwaande kerel die dweept met zijn vermeende kwaliteiten en iedereen kleinerde die daar aan twijfelde. Later ging hij er prat op dat hij als renner zijn toevlucht nam tot verboden middelen. Vandaar vermoedelijk zijn kapesones.

Lieve hield vol dat Stan in nuchtere toestand een aangename kerel was. Dat was best mogelijk. Maar als hij te veel bier gedronken had, wat regelmatig het geval was, liep hij snoevend rond met een air van onkwetsbaarheid, van hooghartigheid.

Erg argwanend keek ik uit naar de eerste ontmoeting in ons nieuwe nest. Ik vergiste me niet.

'Wie we daar hebben, de wielteszuiger, hoeveel koersen heb je gewonnen, man? Ik was al aangekleed toen jij de meet overschreed.'

Nadat hij met competitiesport gestopt was en er het leven-tje van een losbol op nahield, was zijn gestalte nog imposanter,

maar ook walgelijker geworden. Hij was geweldig bijgekomen en hield zijn ronde buik in bedwang met een brede elastische riem, zoals je wel meer bij vrachtwagenchauffeurs zag. Beroepsmatig zal alles wel in orde geweest zijn, vermoed ik. Hij was competent genoeg, maar ik hoorde regelmatig dat hij zich op café niet kon beheersen en altijd klaarstond om de moeilijkheden met de blote vuist op te lossen. Hij werd overigens een dwarsligger genoemd, die altijd een tegengesteld standpunt verdedigde, ook al hield dat geen steek. Hij had de kwalijke reputatie dat hij vóór iemand was, of ertegen. Wie in het eerste geval was, kon hem niets misdoen, maar o wee wie in het laatste geval was. Die kon maar beter uitkijken en afstand houden. Daarom koos ik voor de harde aanpak.

‘Kijk, Stan, voor prietpraat heb ik geen tijd. Wat ben je van plan? Begin je die deuren op te meten, of wat is het? Als het je niet aanstaat, pak je biezen. Schrijnwerkers genoeg.’

‘Ow, Raf, kalm. We zijn nu wel schoonbroers hé.’

‘Wel, dan zullen we elkaar als schoonbroers respecteren, oké? Geen gezever. Doe ermee voort of trap het af.’

‘Dan ga ik maar. Als ik die oude muren bekijk, past hier in geen enkel gat een standaarddeur. Als we de deuren op maat moeten maken, kosten ze op zijn minst tweemaal zoveel, en dan zijn wij het die dieven zijn. En dan nog zullen ze te laag uitvallen voor grote mensen. Dus begin maar met een stuk muur weg te kappen. Bel me op als je met de vloer klaar bent. En als je niet belt, is het mij ook om het even. Werk genoeg. Da-ag!’

Weer had ik het gevoel dat ik het onderspit gedolven had. Maar wacht, hij had me nog niet in zijn greep. Lieve, die ons gesprek afgeluisterd had en wijselijk uit de buurt gebleven was zolang het duurde, stak nu haar hoofd door een kier van de keukendeur.

‘Amaai!’ siste ze. ‘Ik wist dat het een brutale vlegel was, maar zo erg had ik het me niet voorgesteld. Beschonken zeker? Best dat je hem meteen van antwoord gediend hebt. Weet je wat? We nemen een ander.’

‘Wel, dan zijn we het andermaal eens met elkaar,’ lachte ik haar toe, ‘maar zou jij in het vervolg niet met hem onderhande-

len? Misschien heeft hij voor jou wel een plaatsje in zijn hart.'

'Dat betwijfel ik.'

Twee maanden later had Stan de brutaliteit om te komen informeren hoe het nu stond met het plaatsen van de deuren. Mijn eerste indruk toen ik hem in de ogen keek, was dat hij misschien wel een glaasje op had.

'Ze hangen op hun plaats.'

'Hoezo, heb je dan niet op mij gewacht?' vloog hij tegen mij uit.

Hij had inderdaad iets gedronken. Op de reuk van zijn adem kon ik niet afgaan, maar het was mij wel duidelijk dat hij al meer dan één alcoholische consumptie achterovergeslagen had.

'Waarom? Je had er toch geen zin in? Te druk!'

'En ik heb nog speciaal een opdracht gerefuseerd om jou van dienst te kunnen zijn. Klootzak! Geen haar veranderd. Godverdomme nogaantoe.'

'Dan spijt me dat, Stan.'

Veel woorden maakte ik er niet aan vuil. Stan drong echter aan en hij stond over mijn schouder te loeren naar het resultaat.

'Amateurswerk. Milledju. Die deuren zijn krom,' oordeelde hij.

'Dat is wat ik besteld heb. En we zijn er best tevreden mee. Oké? Je moet me excuseren, maar ik heb nu dringende zaken te doen.'

En ik deed de voordeur dicht. Ik hoorde hem nog een hele tijd vloeken en ketteren. Opgelucht hoorde ik hem eindelijk weggrijden.

Er was op die deuren niets aan te merken. Op de voordeur niet. Op de binnendeuren niet.

We maakten de rekening van alle bankzaken en sloten de nodige verzekeringen af. Het was in die tijd dat ik ook sommige van mijn latere vrienden leerde kennen. Vooral Mars, die zijn occasie Opel had ingeruild voor zijn eerste Mercedes, maakte me wegwijs in de vele producten en gereedschappen die ik kon gebruiken. Mars Mercedes, noemden de mensen hem nu, was de stichter van een handelszaak die in de loop van de jaren uit-

gegroeid was tot een echt grootwarenhuis van bouwmaterialen. Hij sprak me aan met “Vogel”. Later ervaarde ik dat hij dat met veel van zijn relaties deed, een onweerstaanbare gewoonte om te verbergen dat hij voornamen vergat. “Hela Vogel”, “Wacht eens een beetje, Vogel”, “Kom morgen eens terug, Vogel”, enzovoort. Ook Freddy Franckemuylle, een vertegenwoordiger die ik daar tegen het lijf liep, viel die eer te beurt.

Voor de meeste kleine klussen was ik handig genoeg. Voor het wegwerken van enkele vochtplekken in de muren, de vernieuwing en de isolatie van het dak, nieuwe bedradingen voor de elektriciteit, voor leidingen en het plaatsen van de ketel voor de centrale verwarming, miste ik niet alleen de kennis, maar ook de werktuigen die daarvoor nodig waren.

Bertje Broekvaegher - aannemer van alle bouwwerken en al eens failliet geweest - stond met zwart lederen hoedje op en een sigaartje in de mond op de stelling, een gentleman-metser. Met zijn smalle jeansbroek en nooit dichtgeknoopt vest in dezelfde versleten stof, zag hij eruit als een reiger die zich klaarmaakt om op te stijgen. Zijn vrouw Bertha, met haar op haar tanden, meer aannemer dan hij, was zijn “diender”. Zij was het die de broek droeg, letterlijk en figuurlijk. Samen pakten ze de ruwbouw aan, slepen de voegen uit en vulden de naden tussen de gevelstenen met nieuwe specie. Als duo waren ze onklopbaar, maar ze mocht Bertje geen uur alleen laten of hij muisde er stiekem of met een smoes vanonder. Als je aan hem vroeg hoe hij heette, antwoordde hij steevast: ‘Mijn naam is Gie Gotfert, want zo spreekt mijn vrouw me aan als ze ergens niet mee akkoord gaat of als ik te laat aan tafel kom.’

Voor dat de herfst goed en wel begonnen was, was niet alleen een vakman langs geweest om nieuwe ramen en glas te plaatsen, ook was de elektrische installatie gekeurd en functioneerde de verwarming. Wij konden met de afwerking beginnen. De karweitjes volgden elkaar snel op. Ik had er eerst nog tegenop gezien, Ik had namelijk een probleem. Ik durfde de ladder niet meer dan drie sporten hoog op. Zou ik dat bekennen? Ik twijfelde. Zou Lieve dan nog evenveel naar me opkijken?

‘Wat is er?’ vroeg Lieve.

‘Euh, euh...’

‘Maar zeg dan toch dat je hoogtevrees hebt. Je bent heus niet de enige. Wat is daar mis mee? Doe jij maar wat binnen je bereik ligt. Als ik met de vaat gedaan heb, kom ik je helpen.’

‘Oef,’ dacht ik, ‘dat valt mee.’

En inderdaad, even later stond Lieve voor mij in een soort gewaad - een afdankertje? - dat ik nog niet eerder had gezien. Ze lachte, strekte de armen zijwaarts en draaide rond haar as.

‘Wat sta je daar te gapen? Nog nooit een overgooier gezien? Een geluk dat ik hem nog niet had meegegeven met Spullenhulp. Ik wist dat hij me ooit nog van pas zou komen. Nu nog een pet.’

Petten had ik genoeg, als ex-wielrenner.

‘Blijf in de buurt om me aan te reiken wat ik nodig heb, ik ga niet voortdurend op en neer klauteren. Waar moet ik beginnen?’

‘Voor we gaan schilderen moeten we het plafond afwassen, anders krijgen we strepen. De vorige bewoners waren blijkbaar hardnekkige rokers.’

Ik bereidde een sopje en Lieve haalde vodden. Ik schoof de ladder naar een hoek van de kamer en haalde er ook nog een emmer met water bij om de lappen te spoelen.

Toen Lieve hoog genoeg geklommen was om overal bij te kunnen reikte ik haar de doeken aan. Haar gladde kuiten zaten voor mij op ooghoogte. Ik nam de gebruikte vodden aan, waste ze, wrong ze uit en gooide ze in de sopemmer. Bij het opkijken ving ik een glimp op van de dijen van Lieve. Ze rekte zich om bij de zoldering te komen.

‘Dat kan leuk worden,’ dacht ik, maar ik hoedde mij ervoor om haar af te leiden. ‘Nooit gedacht dat klussen zo prettig kon zijn.’

Nu mijn aandacht getrokken was, verviel ik weer in mijn gewoonte om te gluren. Meer dan nodig bukte ik me om in de emmers te roeren. Het was sterker dan mezelf. Voortdurend volgde mijn blik de lijn van haar hielen, naar haar kuiten, de dijen, en kijk! de bips! Lieve droeg het glanzende witte onderbroekje met de wijde korte pijpjes. Met de ene hand hield ze de ladder vast, met de andere reikte ze zo ver ze kon. Haar overgooier helde voorover en nu had ik doorkijk tot haar borstjes. Dat deed me